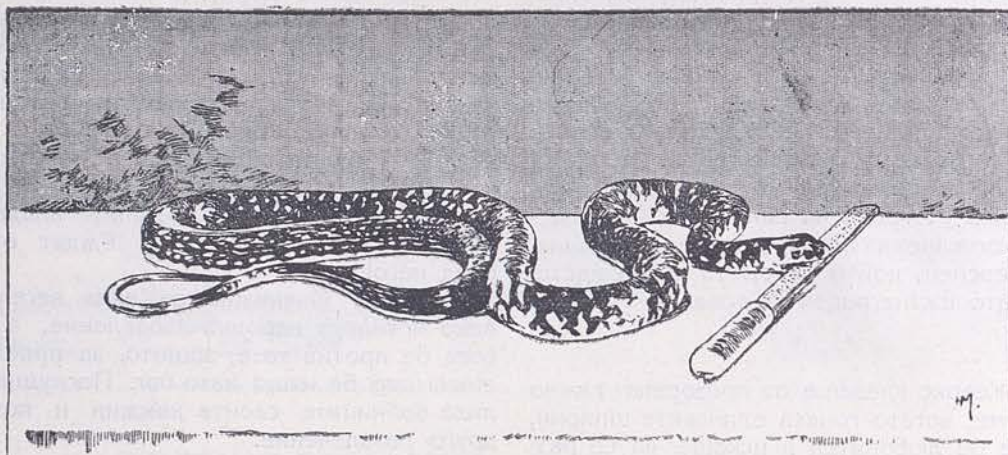

ИЗ ЦАРСТВОТО НА ЖИВОТНИТЕ

XVI. Змийски нрави.

Наверно, никое диво животно по земята, не е причинявало такъв смъртен ужас на толкова много хора, като оня вдяхван от разните видове змии. При лъжа или тигъра човек чувства, че знае горе-долу какво ще направи животното и как той трябва да се защитава. Там животното се хвърля, скача и хапи, но и човека може да се хвърли, да скокне и да хапе, ако иска, макар и не тъй далеч, или не тъй добре. Но при змията е съвсем друго. Нейните похвати не са като нашите: нейния начин на приближаване съвсем неприлича на нашия; тя не показва дълга редица от лъщиви зъби, за да ви уплаши и да разкъса месата ви; нейната глава се спуща към вас като светкавица и пак тъй бързо се отдръпва; но в тая минута, ако нямате на ръка силни лекарства, вас ви е нанесен смъртен удар.

Това именно чувство на загадъчност и странност, което заобикаля змиите, ги прави предмет на такъв страх, макар че, разбира се, има много видове от тях, които са съвсем безвредни. Странни и страшни разкази съществуват и за тяхната сила и способност да омайват, с което те не само попречат на жертвите си да избягат, но даже ги заставят да се доближат до тях. Като правило, обаче, змиите, освен ако са много гладни, нападат само за самозащита и действуват по принципа „ако не ме закачаш, и аз няма да те закачам“. Те, обаче, по някой път толкова много приличат на изсхнал клон, че без всека мисъл някой да ги закачи, ги настъпва неволно. Горко тогава на създанието, което ги е събудило от сън!

Змиите са обикновено най-големи и най-опасни в топлиите страни. Д-р Ливингстон раз-

казва за една змия в южна Африка, която била около 2 метра и половина дълга и имала грамадно количество отрова в зъбите си. Той я видел нападната от четири кучета, които скоро били ужилени до смърт. Естествено, отровата става толкова по-слаба, колкото по-често се употребява и докато първото куче умряло моментално, а второто след няколко минути, охпаното най-после преживяло няколко часа. Той споменава и за една змия, която видел убита и която съдържала в себе си такива големи запаси от отровна течност, че даже след като главата ѝ била отрязана, отровата продължавала да капе от зъбите в течение на много часове. Тая змия имала, според туземците, ужасното искусство да плюе своята отрова право в очите и да ослепява по тоя начин жертвите си; но не ни се казва дали това е причинявало смърт без охипване.

В по-хладните страни, когато въздухът почва да изстива, змиите обикновено търсят някое топло място и стоят там докле настъпи лятото. Преди много години едно странно нещо се случило в къщата на един английски благородник, живущ в село с един слуга, който му слугувал от момче. „Този слуга“, казва хроникъра, „стана куц и много слаб в краката и, мислейки, че не може да се стопли в леглото си, трупаше отгоре си дрехи и се завиваше все повече и повече, но все напразно, докато най-после той не можеше да се движи, нито пък изкуството на лекаря можеше да открие причината.

„Случи се един ден, че когато господаря се бе навел от прозореца на своята гостна стая, той видя една голяма змия да пълзи край къщата и да се провира в стаята на то-